

**RAAD VAN
DE EUROPESE UNIE**

**Brussel, 20 december 2005 (17.01)
(OR. en)**

15957/05

LIMITE

COPEN 199

NOTA

van:	het Secretariaat
aan:	het Coreper
nr. vorig doc.:	14760/05 COPEN 186 15002/05 COPEN 190 15002/1/05 REV 1 COPEN 190
nr. Comv.:	COM(2003) 688 def. (15221/03 COPEN 119)
Betreft:	Voorstel voor een kaderbesluit van de Raad betreffende het Europees bewijsver­krijgingsbevel (EBB) ter verkrijging van voorwerpen, documenten en gegevens voor gebruik in strafprocedures

I. INLEIDING

De Raad heeft tijdens zijn zitting van 1 en 2 december 2005 op basis van document 14760/05 COPEN 186 en document 15002/1/05 REV 1 COPEN 190 een gedachtewisseling gehouden over het ontwerp-kaderbesluit betreffende het Europees bewijsver­krijgingsbevel (EBB) ter verkrijging van voorwerpen, documenten en gegevens voor gebruik in strafprocedures. Het debat handelde over nog op te lossen vraagstukken met betrekking tot de weigeringsgronden op basis van het territorialiteitsbeginsel, de definitie van strafbare feiten waarvoor de dubbele strafbaarheid niet mag worden geëist, de rechtsmiddelen, de voorrechten en immuniteiten, de maatregelen voor de uitvoering van EBB's, alsmede over de vraag welke autoriteiten bevoegd dienen te zijn voor het uitvaardigen, uitstellen en weigeren van EBB's. Over deze punten kon geen overeenstemming worden bereikt, en de Raad heeft het Coreper verzocht de onderhandelingen dienaangaande voort te zetten.

Het Coreper is op 8 december 2005 overeengekomen dat de nog resterende vraagstukken met betrekking tot het ontwerp-kaderbesluit in het Coreper en door de JBZ-Raden zullen worden behandeld.

Het huidige document bevat onder punt II een beschrijving van de resterende vraagstukken, in bijlage I een geconsolideerde versie van het ontwerp, en in bijlage II een aantal voorstellen van DE.

Het Europees Parlement heeft op 31 maart 2004 advies uitgebracht over het ontwerp.

Een aantal delegaties maakt een voorbehoud voor parlementaire behandeling bij het ontwerp.

II. ONOPGELOSTE VRAAGSTUKKEN

1. Territorialiteit (artikel 15, lid 2, onder c))

Als onderdeel van een compromispakket dat inhoudt dat de toepassing van het beginsel van dubbele strafbaarheid met betrekking tot het Europees bewijsverkrijgingsbevel wordt beperkt, was de Raad JBZ in februari 2005 overeengekomen dat in het ontwerp-kaderbesluit een grond voor weigering op basis van het territorialiteitsbeginsel zou worden opgenomen.

De onderhandelingen zijn sindsdien toegespitst op de reikwijdte van die weigeringsgrond, en met name op de vraag of het recht van weigering alleen van toepassing is indien de gedraging naar aanleiding waarvan het EBB is uitgevaardigd, in haar geheel of hoofdzakelijk is begaan op het grondgebied van de tenuitvoerleggingsstaat, dan wel of een lidstaat een EBB ook kan weigeren indien slechts een gering bestanddeel van het strafbaar feit op zijn grondgebied is begaan.

Het voorzitterschap heeft het volgende voorgesteld:

Artikel 15, lid 2, onder c), wordt als volgt geformuleerd:

"2. De erkenning of tenuitvoerlegging van het Europees bewijsverkrijgingsbevel kan in de tenuitvoerleggingsstaat in de volgende gevallen worden geweigerd:"

- "c) indien het Europees bewijsverkrijgingsbevel betrekking heeft op strafbare feiten die:
- naar het recht van de tenuitvoerleggingsstaat geacht worden geheel of ten dele te zijn gepleegd op zijn grondgebied of op een daarmee gelijk te stellen plaats, of
 - buiten het grondgebied van de beslissingsstaat zijn gepleegd en er naar het recht van de tenuitvoerleggingsstaat geen vervolging zou kunnen worden ingesteld indien de feiten buiten het grondgebied van de tenuitvoerleggingsstaat waren gepleegd; of

indien, per geval, bepaald wordt of er gebruikt wordt gemaakt van deze weigeringsgrond, moet ook gekeken worden naar de specifieke omstandigheden, onder meer of de gedraging in hoofdzaak of in wezen in de beslissingsstaat heeft plaatsgevonden".

De bijbehorende verklaring van de Raad luidt als volgt:

"De Raad erkent dat de lidstaten het recht hebben op te treden tegen gedragingen op hun grondgebied, maar verklaart dat artikel 15, lid 2, onder c), in het geheel niet bedoeld is om de samenwerking in grensoverschrijdende strafzaken op enigerlei wijze te hinderen. Deze grond om een EBB te weigeren zal naar verwachting alleen worden toegepast in uitzonderlijke omstandigheden waarbij het gaat om zaken die in wezen nationaal van aard zijn."

IT/NL/DK en IE maakten een voorbehoud bij de laatste zin van punt c). FR en SK gaven er de voorkeur aan in het eerste streepje uitdrukkelijk te verwijzen naar "een essentieel gedeelte". BE stelde voor om aan de laatste zin van punt c) het volgende toe te voegen: "Dit moet tot uiting komen in de beslissing van de tenuitvoerleggende staat".

NL stelde tijdens de zitting van de Raad JBZ van 2 december 2005 voor om artikel 15, lid 2, in bijlage I ongewijzigd te laten en de overweging als volgt te verwoorden:

"Voor de toepassing van dit kaderbesluit wordt per geval besloten om gebruik te maken van de in artikel 15, lid 2, onder c), eerste streepje, bedoelde weigeringsgrond voor strafbare feiten die worden geacht ten dele te zijn gepleegd op het grondgebied van de tenuitvoerleggingsstaat of op een daarmee gelijk te stellen plaats, waarbij gekeken zal worden naar de specifieke omstandigheden, onder meer of de gedraging in hoofdzaak of in wezen in de beslissingsstaat heeft plaatsgevonden."

Sommige delegaties maakten een voorbehoud bij het voorstel van NL.

2. **Definitie van strafbare feiten** (artikel 16, lid 2)

DE handhaaft een voorbehoud bij de in artikel 16, lid 2, opgenomen lijst van strafbare feiten waarvoor geen dubbele strafbaarheid kan worden verlangd, en heeft het in bijlage II, onder punt A, vervatte voorstel ingediend. DE maakt het bezwaar dat de benamingen van een aantal strafbare feiten op de lijst waarvoor geen dubbele strafbaarheid zal gelden, niet algemeen gangbaar zijn; het stelt derhalve voor die feiten te verduidelijken in een bijlage van het kaderbesluit of in de preambule. DE stelt met name voor om de begrippen "racisme en vreemdelingenhaat", "terrorisme", "sabotage" en "cybercriminaliteit" te verduidelijken. De meeste delegaties zijn evenwel van oordeel dat het toepassingsgebied van de strafbare feiten op de lijst per geval moet worden bepaald op grond van het nationaal recht van de beslissingsstaat en zij vrezen bovendien dat de voorgestelde toelichtingen de effectiviteit van het rechtsinstrument zullen ondermijnen.

3. **Rechtsmiddelen** (artikel 19 - artikel 6)

DE handhaaft een voorbehoud bij de bepalingen inzake rechtsmiddelen in artikel 19.

DE voert aan dat moet worden gewaarborgd dat in de beslissingsstaat rechtsmiddelen openstaan tegen de materiële gronden voor het besluit tot uitvaardiging van een Europees bewijsverkrijgingsbevel. Wat de rechtsmiddelen tegen de materiële gronden in de tenuitvoerleggingsstaat betreft, is DE van oordeel dat de toepasselijkheid in de tenuitvoerleggingsstaat van fundamentele rechten en beginselen zoals neergelegd in artikel 6 van het VEU uitdrukkelijk moet worden vermeld in artikel 6 en artikel 19, lid 2, door in deze artikelen een verwijzing naar artikel 1, lid 3, op te nemen. Tot slot is DE van mening dat de in de tenuitvoerleggingsstaat beschikbare rechtsmiddelen tegen de materiële gronden voor het uitvaardigen van het EBB niet mogen worden ontzegd aan derden te goeder trouw. DE heeft dienaangaande de voorstellen in bijlage II, onder punt B, ingediend.

Wat de rechtsmiddelen in de beslissingsstaat betreft, waren de meeste delegaties het erover eens dat de bestaande rechtsmiddelen tegen nationale beslissingen tot bewijsverkrijging ook moeten gelden met betrekking tot EBB's (het assimilatiebeginsel). De meeste delegaties konden echter niet aanvaarden dat er nieuwe, specifiek op de uitvaardiging van een EBB gerichte rechtsmiddelen worden ingevoerd. Dit komt tot uiting in de volgende overweging:

"De lidstaten beschikken in hun nationale recht over rechtsmiddelen tegen de materiële gronden voor beslissingen tot bewijsverkrijging, met inbegrip van de noodzaak en de proportionaliteit van de beslissing, met dien verstande dat er tussen de lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot deze rechtsmiddelen en dat deze in verschillende fasen van de procedure kunnen worden aangewend."

4. **Voorrechten en immuniteiten** (artikel 15, lid 2, onder b))

Er is overeengekomen om in het kaderbesluit te bepalen dat een staat het recht heeft de tenuitvoerlegging van een Europees bewijsverkrijgingsbevel te weigeren in de volgende omstandigheden:

"indien het Europees bewijsverkrijgingsbevel naar het recht van de tenuitvoerleggingsstaat wegens een immuniteit of voorrecht niet ten uitvoer kan worden gelegd"

De precieze reikwijdte van deze bepaling blijft echter nog een aantal vragen oproepen, die volgens de delegaties in een bijbehorende overweging moeten worden verduidelijkt. Voor de meeste delegaties is hiertoe de volgende ontwerp-overweging aanvaardbaar:

"Het moet mogelijk zijn het EBB te weigeren indien de erkenning of tenuitvoerlegging ervan in de tenuitvoerleggingsstaat een inbreuk op een immuniteit of voorrecht in die staat tot gevolg heeft. Aangezien er geen gemeenschappelijke definitie van een immuniteit of voorrecht in de EU bestaat, wordt de precieze definitie van deze begrippen aan de nationale wetgever overgelaten. Deze begrippen kunnen de bescherming omvatten die van toepassing is op medische en justitiële beroepen, maar mogen niet worden geïnterpreteerd in een zin die strijdig is met de verplichting om bepaalde weigeringsgronden op te heffen als bepaald in artikel 7 van het Protocol van 2001 bij de Overeenkomst van 2000 betreffende de wederzijdse rechtshulp in strafzaken tussen de lidstaten van de Europese Unie."

Duitsland verlangt evenwel dat in de derde zin de woorden "onder meer" worden toegevoegd, om aan te geven dat de lijst van beschermingsgronden indicatief, en niet exhaustief is. Verscheidene delegaties maken echter de bedenking dat zo de deur wordt opengezet voor een oneigenlijke toepassing van deze bepaling.

Tijdens de zitting van de JBZ-Raad van 1 en 2 december 2005 heeft PT de volgende herziene formulering voorgesteld:

"Het moet mogelijk zijn het EBB te weigeren indien de erkenning of tenuitvoerlegging ervan in de tenuitvoerleggingsstaat een inbreuk op een immuniteit of voorrecht in die staat tot gevolg heeft. Aangezien er geen gemeenschappelijke definitie van een immuniteit of voorrecht in de EU bestaat, wordt de precieze definitie van deze begrippen aan de nationale wetgever overgelaten. Voor de toepassing van het huidige kaderbesluit kunnen deze begrippen de bescherming omvatten die van toepassing is op medische en justitiële beroepen. Deze begrippen moeten worden geïnterpreteerd op een manier die in overeenstemming is met de verplichting om bepaalde weigeringsgronden op te heffen als bepaald in artikel 7 van het Protocol van 2001 bij de Overeenkomst van 2000 betreffende de wederzijdse rechtshulp in strafzaken tussen de lidstaten van de Europese Unie."

Enkele delegaties maakten een studievoorbehoud.

5. Voor de tenuitvoerlegging beschikbare maatregelen (artikel 15, lid 2, onder a ter)

In artikel 11, lid 1 ter, is overeengekomen dat de lidstaten moeten beschikken over bepaalde maatregelen voor de tenuitvoerlegging van EBB's. Deze maatregelen omvatten ook de maatregelen die in een soortgelijke binnenlandse zaak kunnen worden toegepast, alsook maatregelen, waaronder huiszoeking of inbeslagneming, die genomen moeten worden indien het EBB betrekking heeft op de in artikel 16, lid 2, genoemde strafbare feiten waarvoor is overeengekomen dat de dubbele strafbaarheid niet mag worden geëist.

Er is ook overeengekomen dat rechtshulp kan worden geweigerd indien de tenuitvoerlegging van het EBB andere maatregelen vergt dan die waarover de tenuitvoerleggingsstaat overeenkomstig artikel 11, lid 1 ter, moet beschikken. Dit komt tot uiting in de onderstaande bepaling in artikel 15, lid 2:

"a ter) indien het EBB in een bepaald geval niet ten uitvoer kan worden gelegd met de maatregelen die de tenuitvoerleggende autoriteit ter beschikking staan overeenkomstig artikel 11, lid 1 ter."

Een aantal delegaties achtte het echter dienstig een overweging op te nemen over de werkingssfeer van de bepaling en het verband daarvan met artikel 11, lid 1 ter. Het voorzitterschap heeft daartoe de volgende ontwerp-verklaring opgesteld:

"De tenuitvoerleggingsstaat moet in zijn nationale recht over maatregelen beschikken waarmee voldaan kan worden aan de verplichting om een EBB ten uitvoer te leggen. Die maatregelen kunnen huiszoeking en inbeslagneming behelzen als gedefinieerd in het kaderbesluit, alsook andere, doch zij moeten de maatregelen omvatten die in een vergelijkbaar binnenlands geval voorhanden zijn. Huiszoeking en inbeslagneming moeten mogelijk zijn indien het EBB verband houdt met één of meer van de strafbare feiten vermeld op de lijst van strafbare feiten waarvoor geen dubbele strafbaarheid is vereist. Indien de tenuitvoerlegging van het EBB in een specifiek geval andere maatregelen vereist dan die welke de tenuitvoerleggingsstaat beschikbaar moet hebben, mag de tenuitvoerlegging ervan worden geweigerd op de grond dat tenuitvoerlegging niet mogelijk is."

DE en CZ maakten een studievoorbehoud bij de laatste zin. DE zal zijn standpunt opnieuw bezien indien er een oplossing wordt gevonden voor de kwestie "voorrechten en immuniteiten."

6. Bevoegde autoriteiten (artikelen 2, onder c), 15, lid 2, onder a), en 18, lid 3)

De vraag welke autoriteiten bevoegd moeten zijn voor het uitvaardigen, uitstellen en weigeren van EBB's is uitvoerig besproken, maar er blijft nog één punt onopgelost. Met name Duitsland is van oordeel dat in de tekst rekening moet worden gehouden met de rol die zijn ministerie van Justitie speelt bij het delegeren aan individuele rechters en openbare aanklagers van de bevoegdheden om rechtshulpverzoeken in grensoverschrijdende zaken te behandelen.

De delegaties zijn over het algemeen bereid een overweging dienaangaande te aanvaarden, maar alleen indien wordt verzekerd dat hierdoor geen afbreuk wordt gedaan aan het feit dat het EBB alleen kan worden uitgevaardigd, uitgesteld of geweigerd door een onafhankelijk handelende justitiële autoriteit. De volgende overweging is voorgesteld:

"De autoriteiten die bevoegd zijn voor het uitvaardigen, uitstellen of weigeren van het EBB moeten in de regel rechters, rechtbanken, openbare aanklagers en onderzoeksmagistraten zijn. Het kunnen echter ook, in het geval van uitvaardigende autoriteiten, andere justitiële autoriteiten zijn als omschreven door de beslissingsstaat, mits zij optreden als strafrechtelijke onderzoeksautoriteit. De autoriteiten die bevoegd zijn voor het uitvaardigen, uitstellen of weigeren van het EBB, met name openbare aanklagers, mogen optreden op grond van een door het ministerie van Justitie van de betrokken lidstaat gedelegeerde bevoegdheid, mits de onafhankelijke beslissing om het EBB uit te vaardigen, uit te stellen of te weigeren, terzake bij de bevoegde autoriteit blijft berusten. De definitie van de uitvaardigende autoriteit laat de aard van de betrekkingen tussen het ministerie van Justitie en bedoelde autoriteiten in een lidstaat onverlet."

7. De validatieprocedure (artikel 11, lid 3)

FI, gesteund door SE en LT, denkt dat de procedure te complex wordt als alle EBB's gevalideerd moeten worden, en handhaaft daarom het voorstel dat validatie niet nodig is als de bewijzen reeds vóór de uitvaardiging van het EBB in het bezit zijn van de tenuitvoerleggende autoriteit.

Verskillende delegaties (EL/IT/SK/ML/EE/AT/SI/CY en IE) bleven tegen, omdat het indruist tegen het wederkerigheidsbeginsel, aangezien de rechter hierdoor verplicht zou zijn de bewijzen waarover hij beschikt rechtstreeks te verstrekken op basis van het EBB dat uitgevaardigd is door een andere justitiële autoriteit dan een rechter, rechtbank, onderzoeksmagistraat of openbare aanklager. Er werd op gewezen dat, omdat de verklaring inzake validatie bedoeld in artikel 11, lid 3, facultatief is, een soepeler aanpak nog steeds mogelijk is tussen lidstaten die zulke verklaringen niet afleggen.

Het voorzitterschap heeft op grond daarvan voorgesteld om artikel 11, lid 3, te behouden zoals het is geformuleerd in bijlage I.

8. Elektronische en telecomgegevens (artikel 3, lid 2, onder e))

Het voorzitterschap stelt voor de tekst van artikel 3, lid 2, onder e), te handhaven en van de volgende verklaring vergezeld te doen gaan:

"De Raad erkent het belang van telecommunicatiegegevens voor strafrechtelijk onderzoek, en zegt een evaluatie toe van de regeling voor het opvragen en verstrekken van zulke gegevens in de tweede fase van het Europees bewijsverkrijgingsbevel, waarvoor in 2007 een voorstel wordt verwacht conform het actieplan ter uitvoering van het Haags Programma voor de versterking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht in de Europese Unie."

COM en BE handhaafden hun voorbehoud bij de opnemingspunt e) in artikel 3, lid 2. ES en NL zullen zich erop beraden in het licht van hun eerdere reserves.

9. Wezenlijke belangen van nationale veiligheid (artikel 15, lid 2, onder e))

Over de in document 15002/05 COPEN 190 voorgestelde overweging werd overeenstemming bereikt, zij het met een voorbehoud van NL en een wijzigingsvoorstel van SE, om het woord "moet" in de tekst te vermijden.

Op basis daarvan stelt het voorzitterschap de volgende herziening van de overweging betreffende artikel 15, lid 2, punt e), voor:

"Het dient mogelijk te zijn de erkenning of de tenuitvoerlegging van het EBB te weigeren voor het geval dat tenuitvoerlegging wezenlijke belangen van nationale veiligheid zou schaden, de informatiebron in gevaar zou brengen of het gebruik van gerubriceerde gegevens in verband met specifieke inlichtingenactiviteiten met zich mee zou brengen; er zij echter op gewezen dat een dergelijke grond voor niet-erkenning of niet-tenuitvoerlegging alleen geldig is voorzover de voorwerpen, documenten en gegevens ook in een vergelijkbaar binnenlands geval niet als bewijs gebruikt zouden worden."

10. Definitie van huiszoeking en inbeslagneming (artikel 2, punt d bis)

Het volgende werd overeengekomen, waarbij IE een studievoorbehoud maakte bij artikel 2, punt d bis).

Artikel 2, punt d bis), komt als volgt te luiden:

"d bis) "huiszoeking of inbeslagneming": "huiszoeking of inbeslagneming": iedere strafprocesrechtelijke maatregel die ertoe strekt dat een rechtspersoon of een natuurlijke persoon onder rechtsdwang voorwerpen, documenten of gegevens verstrekt of helpt bij de verstrekking ervan en die, indien daaraan geen gevolg wordt gegeven, ten uitvoer kan worden gelegd zonder medewerking van de betrokkene of aanleiding kan geven tot een sanctie."

De volgende overweging die staat in document 14760/05 COPEN 186, wordt ingevoegd:

"De definitie van het begrip "huiszoeking of inbeslagneming" in artikel 2, punt d bis), is uitsluitend voor de toepassing van het onderhavige kaderbesluit opgenomen en kan niet worden aangevoerd voor de toepassing van andere instrumenten die tussen de lidstaten van de Europese Unie zijn gesloten, met name het Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken van 20 april 1959, en de instrumenten ter aanvulling van dat Verdrag."

11. Overige onopgeloste vraagstukken

Sommige delegaties hebben bij het ontwerp een studievoorbehoud voor parlementaire behandeling gemaakt.

De onderstaande punten die zijn uiteengezet in de voetnoten in bijlage I en niet zijn behandeld in de bovenstaande punten 1 tot en met 10, worden gehandhaafd:

- Studievoorbehoud van DK bij het gebruik van de term dwangmaatregelen in de artikelen 11, lid 1 bis, en de artikelen 13 en 19.
- Voorlopig voorbehoud van FR en studievoorbehoud van NL bij artikel 2, punt d).
- Voorlopig voorbehoud van DK bij artikel 3.
- Voorstellen van DK en SK in verband met artikel 7, lid 1.
- Studievoorbehoud van DK bij titel III.
- Voorstel van FR bij artikel 11, lid 2.
- Voorstel van IT bij artikel 13.
- Studievoorbehoud van DE en CZ bij artikel 15.
- Voorbehoud van COM in verband met artikel 15, lid 2, punt a) - ne bis in idem
- Studievoorbehoud van IT bij artikel 15, lid 3
- Voorbehoud van COM bij de schrapping van artikel 21.

TITEL I – HET EUROPEES BEWIJSVERKRIJGINGSBEVEL^{1 2}*Artikel 1**Definitie van het Europees bewijsverkrijgingsbevel en verplichting tot tenuitvoerlegging ervan*

1. Het Europees bewijsverkrijgingsbevel is een rechterlijke beslissing die door een bevoegde autoriteit van een lidstaat is uitgevaardigd met het oog op het verkrijgen van voorwerpen, documenten en gegevens uit een andere lidstaat voor gebruik in de in artikel 4 bedoelde procedures.
2. De lidstaten leggen het Europees bewijsverkrijgingsbevel ten uitvoer op grond van het beginsel van wederzijdse erkenning en overeenkomstig het bepaalde in dit kaderbesluit.
3. Dit kaderbesluit geldt onverminderd de verplichting tot eerbiediging van de grondrechten en de fundamentele rechtsbeginselen, zoals die zijn neergelegd in artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, alle verplichtingen die in dat verband op de rechterlijke autoriteiten rusten, blijven onverlet.

*Artikel 2**Definities*

In dit kaderbesluit wordt verstaan onder:

- a) "beslissingsstaat": de lidstaat waar het Europees bewijsverkrijgingsbevel is uitgevaardigd;
- (b) "tenuitvoerleggingsstaat": de lidstaat op het grondgebied waarvan de voorwerpen, documenten of gegevens zich bevinden of, in het geval van elektronische gegevens, rechtstreeks toegankelijk zijn op grond van de wetgeving van de tenuitvoerleggingstaat;

¹ De preambule en het aan het voorstel gehechte formulier zijn niet opgenomen. Ze worden in een latere fase besproken. Er is een akkoord bereikt over de opneming van een overweging die overeenkomt met overweging 6 van het kaderbesluit inzake de tenuitvoerlegging in de Europese Unie van beslissingen tot bevrozing van voorwerpen of bewijsstukken (grondrechten e.d.).

² Wijzigingen ten opzichte van de voorgaande teksten zijn onderstreept of anderszins aangegeven.

(c)¹ "uitvaardigende autoriteit":

- een rechter, rechtbank, onderzoeksmagistraat, openbaar aanklager of
- iedere andere rechterlijke autoriteit zoals gedefinieerd door de beslissingstaat die in de specifieke zaak optreedt in de hoedanigheid van onderzoeksautoriteit in strafprocedures en die overeenkomstig de nationale wetgeving bevoegd is opdracht te geven voor bewijsverkrijging in grensoverschrijdende zaken.

d)² "tenuitvoerleggende autoriteit": de autoriteit die krachtens de nationale wetgeving ter uitvoering van dit kaderbesluit bevoegd is om een Europees bewijsverkrijgingsbevel³ te erkennen of ten uitvoer te leggen;

dbis)⁴"huiszoeking of inbeslagneming": iedere strafprocesrechtelijke maatregel die ertoe strekt dat een rechtspersoon of een natuurlijke persoon onder rechtsdwang voorwerpen, documenten of gegevens verstrekt of helpt bij de verstrekking ervan en die, indien daaraan geen gevolg wordt gegeven, ten uitvoer kan worden gelegd zonder medewerking van de betrokkene of aanleiding kan geven tot een sanctie.

¹ Zie punt II.6 van de inleidende nota.

² Voorlopig voorbehoud van FR (in verband met de discussies over de artikelen 2, punt c), 15 en 18).

³ Studievoorbehoud van NL. Deze delegatie is van oordeel dat van de nationale wetgever mag niet worden verlangd dat hij een onderscheid maakt tussen rechterlijke autoriteiten die bevoegd zijn nationale respectievelijk internationale beslissingen inzake bewijsverkrijging uit te voeren.

⁴ Zie punt II.10 van de inleidende nota.

Artikel 2 bis

Vaststelling van de bevoegde autoriteiten

1. Iedere lidstaat deelt het secretariaat-generaal van de Raad mee welke autoriteiten volgens het nationaal recht bevoegd zijn in de zin van artikel 2, punten c) en d), in het geval dat die lidstaat beslissings- of tenuitvoerleggingsstaat is.

- 1 bis. De lidstaten die gebruik willen maken van de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 7, lid 1 bis, een of meer centrale autoriteiten aan te wijzen, stellen het secretariaat-generaal van de Raad in kennis van de gegevens met betrekking tot de aangewezen centrale autoriteiten. Deze gegevens zijn bindend voor de autoriteiten van de beslissingsstaat.

2. Het secretariaat-generaal van de Raad stelt de ontvangen informatie ter beschikking van de lidstaten en van de Commissie.

Artikel 3¹

Toepassingsgebied van het Europees bewijsverkrijgingsbevel

1. Onverminderd lid 2 kan het Europees bewijsverkrijgingsbevel onder de in artikel 6 bedoelde voorwaarden worden uitgevaardigd teneinde in de tenuitvoerleggingsstaat voorwerpen, documenten of gegevens te verkrijgen die in de beslissingsstaat nodig zijn voor gebruik in de in artikel 4 bedoelde procedures. Het Europees bewijsverkrijgingsbevel omvat de in het bevel gespecificeerde voorwerpen, documenten en gegevens.

2². Het Europees bewijsverkrijgingsbevel wordt niet uitgevaardigd om van de tenuitvoerleggende autoriteit te verlangen dat zij:

- a) verhoren afneemt, verklaringen opneemt of opdracht geeft tot andere methoden om verdachten, getuigen, deskundigen of andere partijen te horen;
- b) lichamelijk onderzoek verricht of lichaamsmateriaal of biometrische gegevens, met inbegrip van DNA-stalen of vingerafdrukken, rechtstreeks op het lichaam van een persoon verkrijgt;
- c) informatie "in real time" verkrijgt, bijvoorbeeld door het aftappen van communicatie, het schaduwen van personen, of het controleren van bankrekeningen; en
- d) een analyse verricht betreffende bestaande voorwerpen, documenten of gegevens.
- (e) [door aanbieders van openbare elektronische-communicatiediensten of van een openbaar communicatienetwerk bewaarde communicatiegegevens verkrijgt.]³

2 bis. De uitwisseling van gegevens uit het strafregister over strafrechtelijke veroordelingen vindt plaats overeenkomstig Besluit [2005/x/JBZ] van de Raad en andere relevante instrumenten.

3. Het Europees bewijsverkrijgingsbevel kan worden uitgevaardigd met het oog op het verkrijgen van voorwerpen, documenten of gegevens als bedoeld in lid 2, mits deze voorwerpen, documenten of gegevens vóór de uitvaardiging van het bevel in het bezit van de tenuitvoerleggende autoriteit zijn.

¹ Voorlopig voorbehoud van DK (in verband met de discussies over artikel 15).

² Er is overeengekomen de volgende overweging in verband met artikel 3, lid 2, op te nemen: "Dit kaderbesluit wordt aangenomen op grond van artikel 31 VEU en heeft bijgevolg betrekking op de justitiële samenwerking in de zin van dat artikel, teneinde bijstand te verlenen bij het verkrijgen van bewijs dat nodig is voor gebruik in de in artikel 4 bedoelde procedures. Hoewel overeenkomstig artikel 2, punt c), tweede streepje, er voor andere instanties dan rechters, rechtbanken, onderzoeksmagistraten en openbare aanklagers een taak kan zijn weggelegd bij de bedoelde bewijsverkrijging, valt de politie-, douane-, grens- en bestuurlijke samenwerking, die door andere bepalingen van de Verdragen wordt geregeld, niet onder het toepassingsgebied van dit kaderbesluit".

³ Zie punt II.8 van de inleidende nota.

4 bis. Niettegenstaande lid 1 heeft het Europees bewijsverkrijgingsbevel, indien de uitvaardigende autoriteit dit vermeldt, ook betrekking op andere voorwerpen, documenten of gegevens die de tenuitvoerleggende autoriteit tijdens de tenuitvoerlegging van het bevel ontdekt en zonder verder onderzoek relevant acht voor de procedure ten behoeve waarvan het bevel werd uitgevaardigd.

4 ter. Niettegenstaande lid 2 kan het Europees bewijsverkrijgingsbevel, indien de uitvaardigende autoriteit daarom verzoekt, ook betrekking hebben op het opnemen van verklaringen van personen die aanwezig zijn bij de tenuitvoerlegging van het Europees bewijsverkrijgingsbevel en die rechtstreeks verband houden met het onderwerp van het Europees bewijsverkrijgingsbevel. Het opnemen van deze verklaringen valt onder de regelgeving die in de tenuitvoerleggingsstaat van toepassing is op nationale gevallen.

Artikel 4

Procedures waarvoor het Europees bewijsverkrijgingsbevel kan worden uitgevaardigd

Het Europees bewijsverkrijgingsbevel kan worden uitgevaardigd in elk van de volgende gevallen:

- a) in verband met een strafprocedure die door of bij een rechterlijke autoriteit wordt ingesteld wegens feiten die volgens het nationale recht van de beslissingsstaat strafbaar zijn;
- b) in een procedure die door een bestuurlijke autoriteit is ingesteld wegens feiten die volgens het nationale recht van de beslissingsstaat strafbaar zijn wegens schending van de wetgeving, mits tegen de beslissing beroep openstaat op een ook in strafzaken bevoegde rechter;
- c) in een procedure die door een rechterlijke autoriteit is ingesteld wegens feiten die volgens het nationale recht van de beslissingsstaat strafbaar zijn wegens schending van de wetgeving, mits tegen de beslissing hoger beroep openstaat op een ook in strafzaken bevoegde rechter;
- d) in samenhang met de onder a), b) en c), bedoelde procedures die verband houden met een strafbaar feit of wetsovertreding waarvoor in de beslissingsstaat een rechtspersoon aansprakelijk gesteld of gestraft kan worden.

Artikel 5¹

Inhoud en vorm van het Europees bewijsverkrijgingsbevel

1. Het Europees bewijsverkrijgingsbevel, dat in formulier A in de bijlage staat, wordt ingevuld en ondertekend door de uitvaardigende autoriteit, die de inhoud juist verklaart.
2. Het Europees bewijsverkrijgingsbevel wordt door de beslissingsstaat gesteld of vertaald in de officiële taal of een van de officiële talen van de tenuitvoerleggingsstaat.

Elke lidstaat kan bij de aanneming van dit kaderbesluit of op een later tijdstip in een bij het secretariaat-generaal van de Raad neergelegde verklaring mededelen dat hij een bevel of een vertaling ervan, gesteld in een of meer andere officiële talen van de instellingen van de Europese Gemeenschappen, aanvaardt.

¹ Zal vergezeld gaan van de volgende verklaring van de Raad: "De Raad verklaart dat de lidstaten, met het oog op de werking van het EBB, zullen overwegen een verklaring overeenkomstig artikel 5, lid 2, af te leggen waarin ten minste de bestaande overeenkomsten betreffende de vertaling van verzoeken om wederzijdse rechtshulp in strafzaken worden vermeld." Het voorzitterschap verduidelijkt dat de verklaring geen verplichting, maar wel een dringende aanbeveling inhoudt om een dergelijke verklaring af te leggen.

TITEL II - PROCEDURES EN WAARBORGEN VOOR DE BESLISSINGSSTAAT

Artikel 6

Voorwaarden voor het uitvoeren van een Europees bewijsverkrijgingsbevel

Iedere lidstaat neemt de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat het Europees bewijsverkrijgingsbevel slechts wordt uitgevoerd indien de uitvoerende autoriteit ervan overtuigd is dat de volgende voorwaarden zijn vervuld:

- a) het opvragen van de betrokken voorwerpen, documenten of gegevens is noodzakelijk en niet onevenredig ten behoeve van een procedure als bedoeld in artikel 4;
- b) de voorwerpen, documenten of gegevens zouden volgens het recht van de beslissingsstaat in een vergelijkbare zaak kunnen worden opgevraagd indien zij zich op het grondgebied van de beslissingsstaat bevonden, zelfs al zouden andere proceduremaatregelen worden aangewend.

Alleen in de beslissingsstaat wordt nagegaan of aan de voorwaarden is voldaan^{1 2}.

¹ De laatste alinea van artikel 6 zal vergezeld gaan van een overweging die luidt als volgt: "Een EBB zal alleen worden uitgevoerd indien het opvragen van de betrokken voorwerpen, documenten of gegevens noodzakelijk is en niet onevenredig ten behoeve van de strafprocedure of andere procedure. Voorts zal een EBB slechts worden uitgevoerd indien de voorwerpen, documenten of gegevens volgens het recht van de beslissingsstaat in een vergelijkbare zaak kunnen worden opgevraagd. Naleving van deze voorwaarden is de taak van de beslissingsstaat, en ligt dus buiten de sfeer van de gronden voor niet-erkenning of niet-tenuitvoerlegging".

² Zie punt II.3 van de inleidende nota.

Artikel 7

Toezending van het Europees bewijsverkrijgingsbevel

- 1 Het Europees bewijsverkrijgingsbevel kan worden toegezonden aan de bevoegde autoriteit van een lidstaat waarvan de beslissingsstaat op redelijke gronden kan aannemen dat het de staat is op het grondgebied waarvan de betrokken voorwerpen, documenten of gegevens zich bevinden of, in het geval van elektronische gegevens, rechtstreeks toegankelijk zijn op grond van de wetgeving van de tenuitvoerleggingsstaat¹. De uitvaardigende autoriteit doet het bevel onverwijld toekomen aan de tenuitvoerleggende autoriteit, op zodanige wijze dat het schriftelijk kan worden vastgelegd en dat de tenuitvoerleggingsstaat de echtheid ervan kan vaststellen². Alle verdere ambtelijke mededelingen worden rechtstreeks tussen de uitvaardigende autoriteit en de tenuitvoerleggende autoriteit uitgewisseld.
- 1 bis. Iedere lidstaat kan één of, indien zijn rechtsorde daarin voorziet, meer centrale autoriteiten aanwijzen die de bevoegde autoriteiten bijstaan. Een lidstaat kan, indien zijn interne rechterlijke organisatie zulks vereist, de centrale autoriteiten belasten met het toezenden en administratief in ontvangst nemen van het Europees bewijsverkrijgingsbevel en van de ambtelijke correspondentie dienaangaande.
- 1 ter. Indien de uitvaardigende autoriteit zulks wenst, kan de toezending plaatsvinden via het beveiligd telecommunicatiesysteem van het Europees justitieel netwerk.
2. Indien de tenuitvoerleggende autoriteit niet bekend is, wordt de tenuitvoerleggingsstaat langs alle mogelijke kanalen, waaronder de contactpunten van het Europees justitieel netwerk, door de uitvaardigende autoriteit om inlichtingen verzocht.

¹ Over deze tekst is op 15-16 november 2005 overeenstemming bereikt in het Comité van artikel 36.

Hij zal vergezeld gaan van een overweging waarin staat dat de uitvoeringsstaat een EBB met betrekking tot gegevens die zich niet in de uitvoeringsstaat bevinden alleen moet uitvoeren voorzover zijn wetgeving dit mogelijk maakt.

Ook DK stelt een overweging voor, die luidt als volgt: "Artikel 7 doet geen afbreuk aan de mate waarin een lidstaat, gezien het soevereiniteitsbeginsel, het recht heeft om op het grondgebied van een andere lidstaat opgeslagen elektronische gegevens te verstrekken".

² SK stelt voor om ten tijde van de aanneming van het kaderbesluit de volgende verklaring af te leggen: "De Slowaakse Republiek verklaart dat zij steeds het originele exemplaar van het EBB zal verlangen."

SE/EL/FR/CY plaatsen vraagtekens en zijn van mening dat artikel 7, lid 4, moet volstaan. De Commissie vraagt garanties dat het voorstel van SK de tenuitvoerlegging van het EBB niet zal vertragen.

3. Indien de autoriteit in de tenuitvoerleggingsstaat die het Europees bewijsverkrijgingsbevel ontvangt, niet bevoegd is om het te erkennen of de nodige maatregelen te nemen om het ten uitvoer te leggen, zendt zij het Europees bewijsverkrijgingsbevel ambtshalve door aan de tenuitvoerleggende autoriteit en stelt zij de uitvaardigende autoriteit hiervan in kennis.
4. Moeilijkheden in verband met de toezending of de echtheid van een voor de tenuitvoerlegging van het Europees bewijsverkrijgingsbevel noodzakelijk document worden opgelost door middel van rechtstreeks contact tussen de uitvaardigende en tenuitvoerleggende autoriteiten of in voorkomend geval door toedoen van de centrale autoriteiten van de betrokken lidstaten.

Artikel 8
*[Geschrapt]*¹

Artikel 9

*Europees bewijsverkrijgingsbevel in verband met een eerder bevel of een beslissing tot bevrozing*²

1. De uitvaardigende autoriteit die een Europees bewijsverkrijgingsbevel uitvaardigt ter aanvulling van een eerder Europees bewijsverkrijgingsbevel of als vervolg op een beslissing tot bevrozing die is toegezonden krachtens het kaderbesluit inzake beslissingen tot bevrozing van voorwerpen of bewijsstukken, vermeldt zulks in het Europees bewijsverkrijgingsbevel in de in artikel 5, lid 1, bedoelde vorm.
2. De uitvaardigende autoriteit die overeenkomstig de geldende bepalingen deelneemt aan de tenuitvoerlegging van het bevel in de tenuitvoerleggingsstaat, kan, onverminderd de verklaringen uit hoofde van artikel 2 bis, punt 1 bis, ter aanvulling van dat eerdere bevel een Europees bewijsverkrijgingsbevel rechtstreeks aan de bevoegde tenuitvoerleggende autoriteit richten terwijl zij in die staat aanwezig is.

¹ Artikel 8 had betrekking op de aanwijzing door iedere lidstaat van een centrale dienst voor het strafregister. De bepaling is geschrapt in het licht van het voorstel van de Commissie voor een besluit van de Raad inzake de uitwisseling van gegevens uit het strafregister.

² Het in artikel 5, lid 1, bedoelde formulier zal een vakje bevatten om aan te geven dat het EBB een vervolg is op een eerder EBB of een beslissing tot bevrozing.

Artikel 10¹

Voorwaarden in verband met het gebruik van persoonsgegevens

1. Persoonsgegevens die krachtens dit kaderbesluit zijn verkregen, kunnen door de beslissingsstaat worden gebruikt:
 - a) in procedures waarvoor het Europees bewijsverkrijgingsbevel kan worden uitgevaardigd;
 - b) in andere gerechtelijke en administratieve procedures die rechtstreeks verband houden met de onder a) bedoelde procedures;
 - c) ter voorkoming van een onmiddellijke en ernstige bedreiging van de openbare veiligheid.

Voor elk ander doel dan de onder a), b) en c) genoemde kunnen krachtens dit kaderbesluit verkregen persoonsgegevens slechts worden gebruikt met voorafgaande instemming van de tenuitvoerleggingsstaat, tenzij de beslissingsstaat de toestemming heeft verkregen van de betrokken persoon.

2. (...) ²
3. Naargelang van de omstandigheden kan de tenuitvoerleggingsstaat verlangen dat de lidstaat waaraan de persoonsgegevens zijn overgedragen, mededeelt welk gebruik van de gegevens is gemaakt.
4. Dit artikel is niet van toepassing op persoonsgegevens die door een lidstaat krachtens dit kaderbesluit zijn verkregen en die afkomstig zijn uit diezelfde lidstaat.

¹ De leden 1, 3 en 4 van artikel 10 zijn gebaseerd op artikel 23 van de Overeenkomst van 2000.
² Er is overeenstemming bereikt over de volgende verklaring van de Raad: "De Raad verklaart dat hij, zodra een kaderbesluit inzake de bescherming van in het kader van de politie en justitiële samenwerking in strafzaken verwerkte persoonsgegevens in werking treedt, zal overwegen of dat kaderbesluit in de plaats moet komen van artikel 10 van dit kaderbesluit tot instelling van het Europees bewijsverkrijgingsbevel. Artikel 10 bevat derhalve alleen de bepalingen uit het oorspronkelijke Commissievoorstel die zijn overgenomen uit artikel 23 van de Overeenkomst betreffende rechtshulp in strafzaken van 2000."

TITEL III - PROCEDURES EN WAARBORGEN VOOR DE TENUITVOERLEGGINGSSTAAT¹

Artikel 11

Erkenning en tenuitvoerlegging

1. De tenuitvoerleggende autoriteit erkent het overeenkomstig artikel 7 toegezonden Europees bewijsverkrijgingsbevel zonder verdere formaliteiten en neemt onverwijld de maatregelen voor de tenuitvoerlegging ervan, op dezelfde wijze als indien de voorwerpen, documenten of gegevens zouden zijn verkregen door een autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat, tenzij die autoriteit beslist zich te beroepen op een van de in artikel 15 genoemde gronden om het bevel niet te erkennen of ten uitvoer te leggen, dan wel op een van de in artikel 18 genoemde gronden voor uitstel.

- 1 bis. De tenuitvoerleggingsstaat bepaalt zelf met welke maatregelen naar nationaal recht de bij het bevel opgevraagde voorwerpen, documenten of gegevens zullen worden verstrekt, en bepaalt zelf of het gebruik van dwangmaatregelen² daarbij noodzakelijk is. De in verband met het Europees bewijsverkrijgingsbevel noodzakelijke maatregelen worden genomen overeenkomstig het toepasselijke procesrecht van de tenuitvoerleggingsstaat.

- 1 ter. Iedere lidstaat zorgt ervoor dat:
 - elke maatregel die in de tenuitvoerleggingsstaat in een soortgelijke binnenlandse zaak kan worden toegepast, ook kan worden toegepast voor de tenuitvoerlegging van het Europees bewijsverkrijgingsbevel;
 - en
 - voor de tenuitvoerlegging van een Europees bewijsverkrijgingsbevel in verband met een van de in artikel 16, lid 2, genoemde strafbare feiten, maatregelen kunnen worden toegepast, met inbegrip van huiszoeking of inbeslagneming.

¹ Algemeen studievoorbehoud van DK bij titel III.

² Studievoorbehoud van DK bij het gebruik van de term dwangmaatregelen in de artikelen 11, lid 1 bis, en de artikelen 13 en 19.

2. De tenuitvoerleggende autoriteit kan, in het specifieke geval dat de uitvaardigende autoriteit niet een rechter, rechtbank, onderzoeksmagistraat of openbaar aanklager is en het Europees bewijsverkrijgingsbevel niet door één van de bedoelde autoriteiten in de beslissingsstaat is gevalideerd, beslissen dat geen huiszoeking of beslaglegging zal worden uitgevoerd om het Europees bewijsverkrijgingsbevel ten uitvoer te leggen. De tenuitvoerleggende autoriteit raadpleegt vooraf de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat¹.
3. Een lidstaat kan, in een verklaring bij de aanneming van het kaderbesluit of in een kennisgeving achteraf aan het secretariaat-generaal van de Raad, meedelen dat een dergelijke validatie wordt verlangd in ieder geval waarin de uitvaardigende autoriteit niet een rechter, rechtbank, onderzoeksmagistraat of openbaar aanklager is en waarin, indien het een binnenlandse zaak betrof, de maatregelen die voor de tenuitvoerlegging van het Europees bewijsverkrijgingsbevel zijn vereist, volgens het recht van de uitvoeringsstaat zouden moeten worden bevolen of gecontroleerd door een rechter, een rechtbank, een onderzoeksmagistraat of een openbaar aanklager².

Artikel 12³

[Geschrapt]

¹ FR stelt voor het validatieproces uit artikel 11, lid 2, te schrappen aangezien artikel 11, lid 3, alomvattend is.

² Zie punt II.7 van de inleidende nota.

³ De inhoud van artikel 12, lid 1, onder a), ("de tenuitvoerleggende autoriteit gebruikt het minst indringende middel dat beschikbaar is om de voorwerpen, documenten of gegevens te verkrijgen") zal in een overweging worden opgenomen.

Artikel 13

In de tenuitvoerleggingsstaat in acht te nemen vormvoorschriften

Tenzij in dit kaderbesluit anders is bepaald, neemt de tenuitvoerleggende autoriteit de door de uitvoerende autoriteit uitdrukkelijk aangegeven vormvoorschriften en procedures in acht¹, mits deze niet strijdig zijn met de fundamentele rechtsbeginselen² van de tenuitvoerleggingsstaat. Dit artikel schept geen verplichting om dwangmaatregelen³ te nemen.

Artikel 14

[Geschrapt]

-
- ¹ Deze bepaling zal vergezeld gaan van de volgende overweging:
"De beslissingsstaat moet, indien zijn nationale wetgeving tot omzetting van artikel 13 zulks bepaalt, de uitvoeringsstaat kunnen verzoeken zich te houden aan bepaalde gerechtelijke of bestuursrechtelijke procedures die ertoe kunnen bijdragen dat het opgevraagde bewijs in de beslissingsstaat toelaatbaar is, zoals het officieel afstempelen van een document, de aanwezigheid van een vertegenwoordiger van de beslissingsstaat of de registratie van tijdstippen en data teneinde een bewijsketen te scheppen. Dwangmaatregelen behoren niet tot de bedoelde vormvoorschriften en procedures."
- ² IT stelt voor, de tekst als volgt te wijzigen: "... de fundamentele rechtsbeginselen en de procedurele waarborgen volgens het nationale recht van de tenuitvoerleggingsstaat".
- ³ Studievoorbehoud van DK bij het gebruik van de term dwangmaatregelen in artikel 11, lid 1 bis, en de artikelen 13 en 19.

Artikel 15¹
Gronden voor niet-erkenning of niet-tenuitvoerlegging

1. (...)².

2. De erkenning of tenuitvoerlegging van het Europees bewijsverkrijgingsbevel kan in de tenuitvoerleggingsstaat in elk van de volgende gevallen worden geweigerd:
 - a) indien de tenuitvoerlegging ervan inbreuk zou maken op het ne bis in idem-beginsel;

 - (a bis) indien, in artikel 16, lid 3, bedoelde gevallen, het Europees bewijsverkrijgingsbevel verband houdt met feiten die naar het recht van de tenuitvoerleggingsstaat niet strafbaar zijn;

 - "a ter)³ indien het EBB niet ten uitvoer kan worden gelegd met de maatregelen die de tenuitvoerleggende autoriteit terzake ter beschikking staan overeenkomstig artikel 11, lid 1 ter;

 - b) indien het Europees bewijsverkrijgingsbevel naar het recht van de tenuitvoerleggingsstaat wegens een immuniteit of voorrecht niet ten uitvoer kan worden gelegd⁴;

 - (b bis) indien, in een van de in artikel 11, leden 2 en 3, bedoelde gevallen, het Europees bewijsverkrijgingsbevel niet is gevalideerd;

¹ Studievoorbehoud van CZ/DE bij artikel 15.

² COM stemt in met de schrapping van de verwijzing naar het ontwerp kaderbesluit inzake de toepassing van het "ne bis in idem"-beginsel, aangezien dat instrument waarschijnlijk toch niet vóór het EBB zal worden aangenomen. Zij wijst er echter op dat lid 2, punt a), alleen voorziet in de mogelijkheid om te weigeren, en maakt een voorbehoud omdat er volgens haar weigering in "ne bis in idem"-gevallen met betrekking tot procedures in andere EU-lidstaten verplicht zou moeten worden gesteld.

³ Zie punt II.5 van de inleidende nota.

⁴ Zie punt II.4 van de inleidende nota.

- c)¹ indien het Europees bewijsverkrijgingsbevel betrekking heeft op strafbare feiten die:
- naar het recht van de tenuitvoerleggingsstaat geacht worden geheel of ten dele te zijn gepleegd op zijn grondgebied of op een daarmee gelijk te stellen plaats,
 - buiten het grondgebied van de beslissingsstaat zijn gepleegd en er naar het recht van de tenuitvoerleggingsstaat geen vervolging zou kunnen worden ingesteld indien de feiten buiten het grondgebied van de tenuitvoerleggingsstaat waren gepleegd;
- d) (...)
- e) indien in een bepaald geval (...) de tenuitvoerlegging ervan de wezenlijke nationale veiligheidsbelangen zou schaden; de informatiebron in gevaar zou brengen; of het gebruik zou inhouden van gerubriceerde gegevens in verband met specifieke inlichtingenactiviteiten²;
- f) indien het in de bijlage vervatte formulier onvolledig of kennelijk onjuist is ingevuld en niet binnen de door de tenuitvoerleggende autoriteit gestelde [redelijke] termijn is aangevuld of gecorrigeerd.

2 bis. De beslissing tot weigering van de uitvoering of erkenning van het Europees bewijsverkrijgingsbevel overeenkomstig lid 2 wordt genomen door een rechter, een rechtbank, een onderzoeksmagistraat of een openbaar aanklager in de tenuitvoerleggingsstaat. Indien het Europees bewijsverkrijgingsbevel door een in artikel 2, punt c), tweede streepje, bedoelde rechterlijke autoriteit is uitgevaardigd en in de beslissingsstaat niet door een rechter, een rechtbank, een onderzoeksmagistraat of een openbaar aanklager is gevalideerd, kan zij, indien het recht van de tenuitvoerleggingsstaat daarin voorziet, ook worden genomen door een andere volgens dit recht bevoegde rechterlijke autoriteit³.

3. In de in lid 2, punten a), e)⁴ en f), bedoelde gevallen pleegt de bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat, alvorens te besluiten een Europees bewijsverkrijgingsbevel, geheel of gedeeltelijk, niet te erkennen of niet ten uitvoer te leggen, op passende wijze overleg met de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat, en verzoekt zij in voorkomend geval onverwijld de benodigde gegevens te verstrekken.

¹ Zie punt II.1 van de inleidende nota.

² Zie punt II.9 van de inleidende nota.

³ Zie punt II.6 van de inleidende nota.

⁴ Studievoorbehoud van IT bij de verwijzing naar lid 2, punt e).

Artikel 16¹
Dubbele strafbaarheid

1. De erkenning of tenuitvoerlegging van het Europees bewijsverkrijgingsbevel wordt niet afhankelijk gesteld van toetsing op dubbele strafbaarheid, tenzij huiszoeking of inbeslagneming nodig is.

2. Indien huiszoeking of inbeslagneming nodig is om het bevel ten uitvoer te kunnen leggen, mag onder geen beding een toetsing op dubbele strafbaarheid worden uitgevoerd met betrekking tot de navolgende feiten, indien daarop in de beslissingsstaat een vrijheidsstraf of een tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel staat met een maximum van ten minste drie jaar² en zoals omschreven in het recht van die staat:
 - deelneming aan een criminele organisatie,
 - terrorisme,
 - mensenhandel,
 - seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie,
 - illegale handel in verdovende middelen en psychotrope stoffen,
 - illegale handel in wapens, munitie en explosieven,
 - corruptie,
 - fraude, met inbegrip van fraude waardoor de financiële belangen van de Gemeenschap worden geschaad in de zin van de Overeenkomst van 26 juli 1995 aangaande de bescherming van de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen,
 - witwassen van opbrengsten van misdrijven,
 - valsemunterij, met inbegrip van namaak van de euro,
 - cybercriminaliteit,
 - milieumisdrijven, met inbegrip van de illegale handel in bedreigde diersoorten en de illegale handel in bedreigde planten- en boomsoorten,
 - hulp aan illegale binnenkomst en illegaal verblijf,
 - moord en doodslag, zware mishandeling,
 - illegale handel in menselijke organen en weefsels,
 - ontvoering, wederrechtelijke vrijheidsberoving en gijzeling,
 - racisme en vreemdelingenhaat,
 - georganiseerde of gewapende diefstal,
 - illegale handel in cultuurgoederen, waaronder antiques en kunstvoorwerpen,
 - oplichting,

¹ Zie punt II.2 van de inleidende nota.

² Door de JBZ-Raad op 24 februari 2005 goedgekeurde strafdrempel.

- racketeering en afpersing,
- namaak van producten en productpiraterij,
- vervalsing van administratieve documenten en handel in valse documenten,
- vervalsing van betaalmiddelen,
- illegale handel in hormonale stoffen en andere groeibevorderaars,
- illegale handel in nucleaire en radioactieve stoffen,
- handel in gestolen voertuigen,
- verkrachting,
- brandstichting,
- misdrijven die onder de rechtsmacht van het Internationaal Strafhof vallen,
- kaping van vliegtuigen/schepen,
- sabotage.

3. Indien het Europees bewijsverkrijgingsbevel geen betrekking heeft op een van de in artikel 16, lid 2, opgesomde strafbare feiten en voor de tenuitvoerlegging ervan een huiszoeking of inbeslagneming nodig is, kan de erkenning of tenuitvoerlegging afhankelijk worden gesteld van dubbele strafbaarheid.

Ten aanzien van strafbare feiten in verband met belastingen of heffingen, douane en deviezen is verzet tegen de erkenning of tenuitvoerlegging niet mogelijk op grond van het feit dat het recht van de tenuitvoerleggingsstaat niet voorziet in dezelfde soort belasting of heffing of dezelfde soort regeling inzake belastingen, heffingen, douane en deviezen als het recht van de beslissingsstaat.

4. De in lid 3 bedoelde voorwaarde van dubbele strafbaarheid zal vijf jaar na de inwerking-treding van dit kaderbesluit door de Raad nader worden bestudeerd in het licht van de gegevens die aan de Raad zullen zijn medegedeeld.
5. De Raad kan met eenparigheid van stemmen en na raadpleging van het Europees Parlement overeenkomstig artikel 39, lid 1, van het VEU besluiten andere categorieën van strafbare feiten aan de lijst van lid 2 toe te voegen.

Artikel 17

Termijnen voor erkenning, tenuitvoerlegging en overdracht

1. Iedere lidstaat neemt de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat de in dit artikel voorgeschreven termijnen in acht worden genomen. Indien de uitvaardigende autoriteit in het Europees bewijsverkrijgingsbevel vermeldt dat wegens procedurele termijnen of andere bijzonder dringende omstandigheden een kortere termijn noodzakelijk is, houdt de tenuitvoerleggende autoriteit daarmee zoveel mogelijk rekening.
2. De beslissing tot weigering van erkenning of tenuitvoerlegging wordt zo spoedig mogelijk en, onverminderd lid 3 bis, uiterlijk 30 dagen na de ontvangst van het Europees bewijsverkrijgingsbevel door de bevoegde tenuitvoerleggende autoriteit genomen.
3. Tenzij er op grond van artikel 18 redenen tot uitstel zijn of tenzij de tenuitvoerleggende autoriteit de verzochte voorwerpen, documenten of gegevens reeds in haar bezit heeft, neemt de tenuitvoerleggende autoriteit onverwijld en, onverminderd lid 3 bis, uiterlijk 60 dagen na de ontvangst van het Europees bewijsverkrijgingsbevel door de bevoegde tenuitvoerleggende autoriteit, bezit van de voorwerpen, documenten of gegevens.
- 3 bis. In gevallen waarin het de bevoegde tenuitvoerleggende autoriteit onmogelijk is de in lid 2 of lid 3 genoemde termijn na te leven, stelt zij de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat onverwijld en op ongeacht welke wijze in kennis, met opgave van de redenen voor de vertraging en de geraamde overdrachtstermijn.
4. Tenzij er overeenkomstig artikel 19 een rechtsmiddel is ingesteld of tenzij er op grond van artikel 18 redenen tot uitstel zijn, worden de voorwerpen, documenten of gegevens die op grond van het Europees bewijsverkrijgingsbevel zijn verkregen, door de tenuitvoerleggingsstaat onverwijld aan de beslissingsstaat overgedragen.
5. Bij de overdracht van de verkregen voorwerpen, documenten of gegevens geeft de tenuitvoerleggende autoriteit aan of zij verlangt dat deze aan de tenuitvoerleggingsstaat worden teruggegeven zodra de beslissingsstaat ze niet meer nodig heeft.

Artikel 18

Gronden voor uitstel van de erkenning en de tenuitvoerlegging

1. De erkenning van het Europees bewijsverkrijgingsbevel kan in de tenuitvoerleggingsstaat worden uitgesteld indien:
 - a) het formulier waarvan het model in bijlage is opgenomen, onvolledig is ingevuld of kennelijk onjuist is, zolang het formulier niet volledig is ingevuld of is gecorrigeerd; of
 - b) het Europees bewijsverkrijgingsbevel in een van de in artikel 11, leden 2 en 3, bedoelde gevallen niet is gevalideerd, zolang de validatie niet is gegeven;

2. De tenuitvoerlegging van het Europees bewijsverkrijgingsbevel kan in de tenuitvoerleggingsstaat worden uitgesteld indien:
 - a) de tenuitvoerlegging ervan een lopend strafonderzoek of een ingestelde strafvervolgning zou kunnen schaden, zolang als redelijk wordt geacht; of
 - b) de betrokken voorwerpen, documenten of gegevens reeds worden gebruikt in een andere procedure, zolang zij daartoe vereist zijn.

3. Tot het uitstellen van de erkenning of tenuitvoerlegging van het Europees bewijsverkrijgingsbevel overeenkomstig de leden 1 en 2 wordt beslist door een rechter, een rechtbank, een onderzoeksmagistraat of een openbaar aanklager in de tenuitvoerleggingsstaat. Indien het Europees bewijsverkrijgingsbevel door een in artikel 2, punt c), tweede streepje, bedoelde rechterlijke autoriteit is uitgevaardigd en in de beslissingsstaat niet door een rechter, een rechtbank, een onderzoeksmagistraat of een openbaar aanklager is gevalideerd, kan zij, indien het recht van de tenuitvoerleggingsstaat daarin voorziet, ook worden genomen door een andere volgens dit recht bevoegde rechterlijke autoriteit¹.

4. Zodra de reden voor het uitstel komt te vervallen, neemt de tenuitvoerleggende autoriteit onverwijld de nodige maatregelen voor de tenuitvoerlegging van het Europees bewijsverkrijgingsbevel en stelt zij de bevoegde autoriteit in de beslissingsstaat daarvan in kennis op zodanige wijze dat het schriftelijk kan worden vastgelegd.

¹ Zie punt II.6 van de inleidende nota.

Artikel 18 bis
Informatieplicht

De tenuitvoerleggende autoriteit geeft bericht aan de uitvaardigende autoriteit in de volgende gevallen:

- (1) onmiddellijk, op ongeacht welke wijze:
- a) indien de tenuitvoerleggende autoriteit het tijdens de tenuitvoerlegging van het Europees bewijsverkrijgingsbevel zonder verder onderzoek passend acht onderzoeksmaatregelen te nemen waarin oorspronkelijk niet was voorzien, of die op het ogenblik waarop het bevel werd uitgevaardigd niet konden worden gespecificeerd, opdat de uitvaardigende autoriteit terzake verdere maatregelen kan nemen;
 - b) indien de bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat vaststelt dat het bevel niet ten uitvoer is gelegd op een wijze die verenigbaar is met het recht van de tenuitvoerleggingsstaat;
 - c) indien de tenuitvoerleggende autoriteit vaststelt dat zij terzake de vormvoorschriften en procedures waar de uitvaardigende autoriteit overeenkomstig artikel 13 uitdrukkelijk om heeft verzocht, niet in acht kan nemen.

Op verzoek van de uitvaardigende autoriteit wordt het bericht onverwijld bevestigd op zodanige wijze dat het schriftelijk kan worden vastgelegd;

- (2) onverwijld, op zodanige wijze dat schriftelijke vastlegging mogelijk is van:
- a) de toezending van het Europees bewijsverkrijgingsbevel aan de bevoegde autoriteit die belast is met de tenuitvoerlegging, overeenkomstig artikel 7, lid 3;
 - b) de weigering van erkenning of tenuitvoerlegging van het Europees bewijsverkrijgingsbevel in de zin van artikel 17, lid 2, met opgave van de redenen voor die weigering;
 - c) het uitstel van de tenuitvoerlegging of de erkenning van het Europees bewijsverkrijgingsbevel, de redenen voor het uitstel en, indien mogelijk, de verwachte duur van het uitstel;
 - d) het feit dat het Europees bewijsverkrijgingsbevel niet ten uitvoer kan worden gelegd omdat de voorwerpen, documenten of gegevens zijn verdwenen, zijn vernietigd, niet te vinden zijn op de in het bevel aangegeven plaats of indien de vindplaats van de voorwerpen, documenten of gegevens niet nauwkeurig genoeg is aangegeven, zelfs niet na overleg met de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat;
 - e)

Artikel 19¹
Rechtsmiddelen

1. De lidstaten treffen de nodige regelingen om ervoor te zorgen dat alle belanghebbenden, met inbegrip van derden te goeder trouw, tegen de erkenning en tenuitvoerlegging van het Europees bewijsverkrijgingsbevel overeenkomstig artikel 11, een rechtsmiddel ter bescherming van hun rechtmatige belangen kunnen aanwenden. De lidstaten kunnen deze mogelijkheid beperken tot de gevallen waarin het Europees bewijsverkrijgingsbevel met dwangmaatregelen² ten uitvoer wordt gelegd. De voorziening wordt bij de rechter van de tenuitvoerleggingsstaat ingesteld, overeenkomstig het recht van die staat.
2. De materiële gronden van het Europees bewijsverkrijgingsbevel, waaronder begrepen voldoening aan de criteria van artikel 6, kunnen slechts bij de voorziening in rechte in de beslissingsstaat worden aangevochten. De beslissingsstaat ziet erop toe dat de in vergelijkbare binnenlandse zaken beschikbare rechtsmiddelen openstaan.
3. De lidstaten zien erop toe dat de termijnen voor de in de leden 1 en 2 bedoelde voorziening in rechte zo worden toegepast dat de belanghebbenden over een effectief rechtsmiddel beschikken.
4. Indien de voorziening wordt ingesteld in de tenuitvoerleggingsstaat, wordt de rechterlijke autoriteit van de beslissingsstaat daarvan, alsmede van de gronden van de voorziening in kennis gesteld, zodat zij de argumenten kan aanvoeren die zij noodzakelijk acht. Zij wordt op de hoogte gebracht van de uitspraak.
5. De uitvaardigende en de tenuitvoerleggende autoriteiten nemen de nodige maatregelen om de uitoefening van het recht tot het instellen van de in de leden 1 en 2 bedoelde voorziening te vergemakkelijken, met name door aan de belanghebbenden relevante en toereikende informatie te verstrekken.
6. De tenuitvoerleggingsstaat kan de overdracht van voorwerpen, documenten en gegevens opschorten in afwachting van de uitspraak over een rechtsmiddel.

¹ Zie punt II.3 van de inleidende nota.

² Studievoorbehoud van DK bij het gebruik van de term dwangmaatregelen in artikel 11, lid 1 bis, en de artikelen 13 en 19.

Artikel 20
Terugbetaling

1. Onverminderd artikel 19, lid 2, worden door de beslissingsstaat aan de tenuitvoerleggingsstaat die naar eigen recht aansprakelijk is voor schade welke aan een van de in artikel 19 bedoelde partijen is berokkend bij de tenuitvoerlegging van het Europees bewijsverkrijgings bevel dat hem overeenkomstig artikel 7 is toegezonden, alle bedragen terugbetaald die op grond van de aansprakelijkheid als schadevergoeding zijn uitgekeerd aan de betrokken partij, behalve indien en voorzover de schade geheel of ten dele aan het gedrag van de tenuitvoerleggingsstaat is toe te schrijven.
2. Lid 1 laat het nationale recht van de lidstaten inzake schadevorderingen van natuurlijke personen of rechtspersonen onverlet.

**TITEL IV – RECHTERLIJKE BEVOEGDHEID INZAKE ELEKTRONISCHE-
COMMUNICATIENETWERKEN**

Artikel 21¹

*Rechterlijke bevoegdheid met betrekking tot computergegevens die worden bewaard in een
informatiesysteem op het grondgebied van een andere lidstaat*

¹ In verband met de schrapping van artikel 21 van het oorspronkelijke Commissievoorstel wordt de volgende verklaring afgelegd:
"Zich bewust van het groeiende belang van de nieuwe informatietechnologie en van de noodzaak rechtbanken en rechtshandhavingsautoriteiten uit te rusten met onderzoeksinstrumenten die aan deze nieuwe ontwikkelingen beantwoorden, verbindt de Raad zich ertoe om binnenkort na te gaan of er een passend rechtskader kan worden vastgesteld, met inachtneming van het Verdrag inzake de bestrijding van strafbare feiten verbonden met elektronische netwerken van 2001, teneinde de justitiële samenwerking bij onderzoek naar transnationale informatienetwerken te verbeteren."
COM handhaaft een studievoorbehoud bij de schrapping van artikel 21.

TITEL V – SLOTBEPALINGEN

Artikel 22

Effectiviteitsbewaking

1. De lidstaat die bij de tenuitvoerlegging van het Europees bewijsverkrijgingsbevel herhaaldelijk problemen zijdens een andere lidstaat heeft ondervonden welke niet door overleg zijn opgelost, stelt de Raad hiervan in kennis ten behoeve van de evaluatie van de toepassing van het kaderbesluit in de lidstaten.
2. De bepalingen van dit kaderbesluit, in het bijzonder de praktische toepassing ervan door de lidstaten, worden door de Raad geëvalueerd.

Artikel 23

Verhouding tot andere rechtsinstrumenten

1. Onder voorbehoud van lid 2 bis en onverminderd de toepassing ervan in de betrekkingen tussen de lidstaten en derde landen komt dit kaderbesluit in de betrekkingen tussen de lidstaten naast de bestaande rechtsinstrumenten te staan, voorzover deze betrekking hebben op verzoeken om wederzijdse rechtshulp in verband met bewijsmateriaal dat binnen de werkingssfeer van dit kaderbesluit valt¹.
 2. (...)
- 2 bis. Onverminderd de leden 2 ter en 4 maken de uitvaardigende autoriteiten gebruik van het Europees bewijsverkrijgingsbevel wanneer alle voorwerpen, documenten of gegevens die van de tenuitvoerleggingsstaat worden verlangd, binnen de werkingssfeer van dit kaderbesluit vallen.
- 2 ter. De uitvaardigende autoriteiten kunnen een beroep doen op wederzijdse rechtshulp ter verkrijging van voorwerpen, documenten of gegevens die binnen de werkingssfeer van dit kaderbesluit vallen, indien deze een onderdeel vormen van een ruimer verzoek om rechtshulp of in het geval dat dit volgens de uitvaardigende autoriteit de samenwerking met de tenuitvoerleggingsstaat zal vergemakkelijken.
3. (...)
 4. De lidstaten kunnen na de inwerkingtreding van dit kaderbesluit bilaterale of multilaterale overeenkomsten of regelingen sluiten voorzover deze verder reiken dan de doelstellingen van het kaderbesluit en ertoe bijdragen de procedures voor het verkrijgen van bewijsmateriaal dat binnen de werkingssfeer van dit kaderbesluit valt, verdergaand te vereenvoudigen of te vergemakkelijken.

¹ Deze bepaling zal vergezeld gaan van de volgende overweging: "Het Europees bewijsverkrijgingsbevel zal naast de bestaande procedures inzake wederzijdse rechtshulp komen te staan. Deze situatie dient evenwel als voorlopig te worden beschouwd zolang de vormen van bewijsvergaring die buiten de werkingssfeer van dit kaderbesluit vallen, niet eveneens onder een instrument inzake wederzijdse rechtshulp vallen, zoals in het Haagse programma is afgesproken. Met de aanneming daarvan zal het stelsel van wederzijdse erkenning dat de procedures van wederzijdse rechtshulp zal vervangen, voltooid zijn." De tweede zin van overweging 5 van het oorspronkelijke Commissievoorstel zou dan worden geschrapt.

5. De in lid 4 bedoelde overeenkomsten en regelingen laten in ieder geval de betrekkingen met de lidstaten die daarbij geen partij zijn, onverlet.
6. (...)
7. De lidstaten geven de Raad en de Commissie kennis van iedere nieuwe overeenkomst of regeling als bedoeld in lid 4, binnen drie maanden na de ondertekening daarvan.

Artikel 24
Overgangsbepalingen

1. Vóór [...] ontvangen verzoeken om wederzijdse rechtshulp worden verder beheerst door de bestaande instrumenten betreffende wederzijdse rechtshulp in strafzaken.

Artikel 25
Uitvoering

1. De lidstaten nemen de maatregelen die nodig zijn om uiterlijk op [...] aan dit kaderbesluit te voldoen.
2. De lidstaten delen het secretariaat-generaal van de Raad en de Commissie uiterlijk op dezelfde datum de tekst mee van de voorschriften waarmee zij hun verplichtingen uit hoofde van dit kaderbesluit in nationaal recht hebben omgezet¹.

¹ Er zal een overweging in de lijn van punt 34 van het Interinstitutioneel Akkoord "Beter wetgeven" (PB C 321 van 31.12.2003, blz. 1) worden ingevoegd.

3. Uiterlijk op [...] dient de Commissie een verslag in bij het Europees Parlement en de Raad, waarin wordt beoordeeld in hoeverre de lidstaten de maatregelen hebben getroffen die nodig zijn om aan dit kaderbesluit te voldoen, indien nodig vergezeld van wetgevingsvoorstellen.
4. Het secretariaat-generaal van de Raad stelt de lidstaten, de Commissie en Eurojust in kennis van de op grond van de artikelen 5 en 8 neergelegde verklaringen.

Artikel 26
Inwerkingtreding

Dit kaderbesluit treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van de bekendmaking ervan in *het Publicatieblad van de Europese Unie*.

Gedaan te Brussel, [...]

Voor de Raad
De voorzitter
[...]

A. Voorstel DE voor artikel 16, lid 2

De volgende ideeën zouden in een bijlage bij het kaderbesluit of in de preambule verwerkt kunnen worden:

1. Krachtens artikel 16 houden de lidstaten ook geen rekening met de eis inzake dubbele strafbaarheid als het gaat om strafbare feiten met verschillende reikwijdtes in hun rechtsstelsels. Enkele van die categorieën van strafbare feiten moeten duidelijker omschreven worden zodat er beter hanteerbare normen komen voor de toepassing van de wet.
2. Uitgaande van het beginsel van wederzijdse erkenning moet de omschrijving van de categorieën strafbare feiten in de eerste plaats gebaseerd worden op de wetgeving van de verzoekende staat. De overige lidstaten en de aangezochte autoriteiten moeten de reikwijdte ervan echter kunnen erkennen.
3. Derhalve moet bij verzoeken krachtens artikel 16 het volgende kader in acht worden genomen:

Terrorisme

Opzettelijk gepleegde strafbare feiten. Deze moeten geschikt en bedoeld zijn om de bevolking op ernstige wijze te intimideren, waardoor een overheid of een internationale organisatie bovenmatig gedwongen wordt op te treden of zich van optreden te onthouden, of die bedoeld zijn om de fundamentele politieke, grondwettelijke, economische of sociale structuren van een land of een internationale organisatie ernstig te ontwrichten of zelfs te vernietigen. De hier bedoelde strafbare feiten zijn hoofdzakelijk die welke in artikel 1 van het kaderbesluit van de Raad van 13 juni 2002 inzake terrorismebestrijding genoemd worden.

Racisme en vreemdelingenhaat

- In het openbaar aanzetten tot geweld of haat jegens een groep personen op grond van ras, huidskleur, religie, afkomst dan wel nationale of etnische afkomst, of jegens leden van zo'n groep,
- In het openbaar goedkeuren, ontkennen of bagatelliseren van genocide, misdaden tegen de menselijkheid en oorlogsmisdaden in de zin van de artikelen 6, 7 en 8 van het Statuut van het Internationaal Strafhof

- van misdaden, in de zin van artikel 6 van het Handvest van het Internationaal Militair Tribunaal in de bijlage bij het Verdrag van Londen van 8 april 1945, tegen een groep personen op grond van ras, huidskleur, religie, afkomst dan wel nationale of etnische oorsprong, of tegen een lid van zulk een groep.

Sabotage

Elke aantasting van een openbare of andere infrastructurele faciliteit waardoor de werking of exploitatie ervan in grote mate wordt gehinderd; doorgaans is het de bedoeling dat het publiek in gevaar wordt gebracht of ernstige economische schade wordt aangericht.

Computermisdaden

Gedragingen bedoeld in hoofdstuk II, afdeling I van het Verdrag inzake de bestrijding van strafbare feiten verbonden met elektronische netwerken van de Raad van Europa van 23 november 2001.

B. Voorstel DE voor artikel 19

1. De eerste zin van artikel 19, lid 2, wordt als volgt:

"Onverminderd artikel 1, lid 3, kunnen de materiële gronden van het Europees bewijsverkrijgingsbevel, waaronder begrepen voldoening aan de criteria van artikel 6, slechts bij de rechter van de beslissingsstaat worden aangevochten."

(Voor de laatste zin van artikel 6 is eenzelfde formulering nodig.)

2. De tweede zin van artikel 19, lid 2, wordt als volgt:

"De beslissingsstaat ziet erop toe dat de (..) rechtsmiddelen openstaan."

3. De tweede zin van het nieuwe artikel 19, lid 3, wordt als volgt:

"Lid 2 laat de rechten van derden te goeder trouw onverlet."